

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 stycznia 2020 r.

Pozycja 57

POSTANOWIENIE z dnia 27 listopada 2019 r. Sygn. akt Ts 151/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.P. w sprawie zgodności:

art. 203 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1369, ze zm.) z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skarże konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 października 2018 r. (data nadania) P.P. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją Naczelnika Urzędu Celnego w P. z 14 października 2013 r. ([...]) określono skarżącemu, prowadzącemu działalność gospodarczą zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za poszczególne okresy w określonych wysokościach oraz umorzono postępowanie podatkowe w pozostałym zakresie.

Od tej decyzji, skarżący wniósł odwołanie do Dyrektora Izby Celnej w W., który decyzją z 22 maja 2014 r. ([...]) uchylił w całości zaskarżoną decyzję i orzekł co do istoty sprawy, określając skarżącemu zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym za poszczególne okresy w określonych wysokościach.

Skarżący wniósł skargę od tej decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyrokiem z 2 grudnia 2015 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżoną decyzję oraz stwierdził, że nie podlega ona wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku, a także zasądził od organu II instancji 2970 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Od tego wyroku, Dyrektor Izby Celnej w W. złożył skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z 30 maja 2018 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a także zasądził od skarżącego na rzecz Dyrektora Izby Celnej w W. 7970 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego został wskazany

w skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie objętej wniesioną skargą (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Wyrok ten z urzędu został sprostowany postanowieniem tego sądu z 19 lipca 2019 r.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 14 października 2019 r., skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.) – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 23 października 2019 r. (data nadania) skarżący – dochowując przewidzianego prawem terminu – odpowiedział na doręczone mu wezwanie.

Zgodnie z kwestionowanym art. 203 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1369, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1302; dalej: p.p.s.a.) „Stronie, która wniosła skargę kasacyjną, należy się zwrot poniesionych przez nią niezbędnych kosztów postępowania kasacyjnego: od skarżącego – jeżeli w wyniku uwzględnienia skargi kasacyjnej został uchylony wyrok sądu pierwszej instancji uwzględniający skargę”.

Skarżący wyjaśnia, że na podstawie tego przepisu, wyrokiem NSA zobowiązany został do zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz organu administracji publicznej, mimo że przyczyną uchylecia wyroku WSA nie było działanie skarżącego, lecz błędna ocena prawna wyrażona przez WSA. Zdaniem NSA zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do przeprowadzenia kontroli legalności zaskarżonej decyzji bez konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego przez organ administracji.

Przedmiotem zarzutu skargi jest naruszenie – wskutek zastosowania przez sąd art. 203 pkt 2 p.p.s.a. – zasad demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) i proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji) w związku z naruszeniem prawa własności skarżącego (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w przepisach u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału, badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p. TK w stopniu uzasadniającym nadanie jej dalszego biegu.

2.1. W zakresie kwestionowanego art. 203 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1302; ze zm.; dalej: p.p.s.a.), wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowił ostateczne orzeczenie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach, które – zdaniem skarżącego – zostały naruszone wskutek zastosowania kwestionowanego przepisu (art. 79 ust. 1 Konstytucji).

Z mocy tego wyroku, sprawa została wprawdzie przekazana sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a więc postępowanie w sprawie podatkowej nie zostało zakończone wraz z wydaniem wyroku kasacyjnego. Jednak sąd pierwszej instancji, ponownie rozpoznając sprawę – zgodnie z przepisami p.p.s.a. – nie orzeka o kosztach postępowania kasacyjnego, jeśli zostały one zasądzone już w wyroku kasacyjnym. Tak też stało się w sprawie, w związku z którą wniesiono badaną skargę, gdyż wyrokiem Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w W. z 9 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]), wydanym w następstwie wyroku kasatoryjnego, skarga skarżącego na decyzję organu została oddalona, a wyrok uprawomocnił się 11 grudnia 2018 r., kończąc postępowanie w sprawie podatkowej.

Tak więc ostatecznym orzeczeniem w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, wydanym na podstawie kwestionowanego art. 203 pkt 2 p.p.s.a. jest – wskazany w skardze – wyrok kasatoryjny Naczelnego Sądu Administracyjnego, a nie orzeczenia wydane w następstwie tego wyroku.

2.2. Dochowany został również trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), gdyż orzeczenie wskazane w skardze jako ostateczne, doręczone zostało 10 sierpnia 2018 r., natomiast skarga konstytucyjna została wniesiona 4 października 2018 r.

Skarżący udokumentował datę doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK) i poinformował, że nie wniesiono od niego nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK).

2.3. Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK). Adekwatnie zarówno do treści orzeczenia wydanego w sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych w skardze, określony został przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Skarżący przedstawił także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – wskutek zastosowania kwestionowanego przepisu – przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności (art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p. TK). Skarga nie jest też oczywiście bezzasadna (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK). Skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego radca prawny (art. 44 ust. 1 i art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK nadał skardze dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.